

For Ungdommen.

Fjældatterens Plejeson.

(Fortsat.)

Undet Kapitel.

Maida stod ubewegelig, til Mændene var helt oppe ved Huset, saa for hun hen til Doren ind til sit Værelse, lufte den i og stillede sig selv foran, som et jaget Dyr, der vil forsvare sine Unger.

"Vi ere komme for at se efter et bort-lost Lam, har du ham her?" spurte den ene, som var en højtstående Bonde, seende sig om i det vel forsynede Røft-

Maida svarede ikke et Ord, men blev rød og bleg, og den anden, en mere pølere Engelsmand, sagde nu ind.

"Tal ligefrem, Månd," sagde han, "Barnet bliver jo forsætset; det er ikke noget Lam, vi ser efter, men en lille barnebød, lykkes Deteng med et forskæde paa. Jeg kan se paa dig, at du ved, hvor han er."

"Jeg skal være rigtig god imod ham," sagde hun bøfaldende med stævende Stemme, "men De maa ikke tage ham fra mig."

"Naa, naa, vi er ikke komme for at øde ham; Fattigaarden er ikke noget Fængsel, om den end har et daartigt Navn mellem jer Fjældfolk. Der skal blive særet for ham, som for de andre, og han skal lære et Håndværk, naar han bliver stor nok til det; hvad mere kan nogen af os forlange?"

Som Repræsentant for det nylig oprettede Fattig- og Arbejdshus nær Strafan sollte Hr. Hugo Maclenzie sig i høj Grad fornærmet, da han tog Mairas Bevægelse for et ny Besøg for den almindelige Utliv, hvormed Befolknigen betragtede denne Institution.

"Man skal ikke høre efter, hvad Folk siger," begyndte han igen, da Lyden af en Baad nede ved Strandens brugte ham til at standse, og Maida for forbi ham ud af Doren og ned ad Stien for at tage imod sin Fader.

Sandy Rojs var en høj kraftig Fjælster, godt ud over sine bedste Aar, men med dybere Furir i det brune, vejrblide Ansigt, end Aarene forerde. Han havde tidligere været en Mand, der havde megen Indsydelse blandt sine Standsfæller, vel belæst og opført, som han var; men da han for noget over syv Aar siden havde mistet sin unge Hustru, havde han mest og menneskefestest trukket sig tilbage til dette ensomme Sted med sine to smaa Børn. En gammel Enke, der boede i den for omstalte nærliggende Hytte, havde passet Børnene og lagt at holdt Liv i den lille høje Hytte, hvad dog ikke var lykkedes. Siden den Tid var han bleven end mørkere og forbedes næsten bestandig paa Havet i sin Fjældbaad, saa Mairas Liv var meget ensomt.

At der dog endnu var noget af hans gamle Liv i ham, saa man paa den bestemte Maade, hvorpaa han gif op mod sit Hus, da han var komme i Bevægelse ved at se sin Ellers saa rolige lille Børge saa forsætset og oprørt.

"Hvem er J?" sagde han, idet han trædte ind, "hvormed har J forsætset Barnet?"

Maclenzie mødte hans vrede Blit med et godtmodigt Smil. "Vi har aldrig tænt paa at forsætte Børgebarnet. Vi går i vores lørlige Kalb som Udsendinger fra Arbejdshuset for at finde en lille Fjær, som er løbet bort, og nu er hun vred, fordi vi vil gøre vor Pligt og tag ham hjem med."

"Fader," sagde Maida som Svær paa hans forbavede og lidt bebrejdende Blit, "kom ind og se ham," og derpaa trak hun ham med febrilstigt Hest ind i det lille Værelse.

"Han er saa sôb," hvistede hun, idet hun holdt Taarerne tilbage. "Fader, du maa ikke lade dem tage ham fra mig."

Denny sov endnu sjældig efter Dagens Anstrengelser. Den nedgaende Sol stinnede ind gennem det lille vindue paa hans gulgulstede Hoved. Det var et meget stort, frelseligt Smil; og det i forening med Maidas bøfaldende "du maa ikke lade dem tage ham fra mig," forvirkede fuldstændig den gode Fjælster, der ikke i mindste Maade havde rede paa Tingene. Han gif tilbage til Køfenet, bad de to Mænd sætte sig ned, gjorde selv det samme og saa nu saa spørgende og forbævet ud, at de synede sig at give ham Oplysning.

"Det hænger saaledes sammen," tog i Engelsmanden Ord; "Moderen

"Danseren". — Onsdag den 27. September 1899.

var Enke efter en Sømand og rejste gennem Landet for at finde Arbejde — konst det er ikke godt at vide, hvad Arbejde hun Stude kunne finde" — bemærkede han i Parenthes. "En statfælssigelig Slæbning var hun, blev saa ved Venjen og kom ind et Sted i Nærheden af os; der blev hun hele Dagen, men da Folkene blev bange over til os, og vi vilde have hentet hende over paa en af vores Stuer, hvis det ikke var blevet for sent, thi hun døde den næste Dag. Hun sagde, hun havde hverken Slægt eller Venner, saa maatte vi jo take Barnet; men han løb bort i Morges idlig, og nu har vi sporet ham op her til; men" tilføjede han med et spøgelyt Blit hen paa Maida, "nu er der en lille Dame, der er blevet førsæt i ham og vil beholde ham."

Sandy saa hen til hende med stigende Forvirring. Hun var alt for ham denne lille Datter, og intet kunde være en større Glæde for ham end opfyldelse af hendes brennende Ønsker; han kunde ikke husle sidst, han havde haft noget; han fandt ikke noget til Verden udenom og ønskede sig desfor heller ikke noget fra den.

"Retop som De kom roende," sagde Manden igen, var jeg ved at sige til hende, at saadanke kræftige Småsyre levede ikke af Vulfen; man behøver ju iste at være Profet for at sige, at den lille Fjær vilde spise Dem ud af Huset i et Par Aars Tid."

Nu var Sandy Rojs ret velstaaende. Han var befærd i Nobolaget som den, der altid havde held med sig i Sildesfisret, og ikke en Stilling gift som mange af hans Kammeraters til Kroen; desfor var det ogsaa med en vis Selvistelse, at han varerede:

"Naa ja, hvad det angaar, saa har jeg selv en god Appetit og vilde ikke give en Døjt for den Dreng, der ikke funder fortære sin Fo'er; der er nok til ham og flere til; men det, jeg tænker paa, er den Pleje og Basning, som saa nogle Småfolk skal have," og han mindedes den Tid, da han stod ene med sine to smaa Børn. "Et Barn er noget andet end et Stykke Legets, Maida."

Maida saa helt bebrejdende op paa sin Fader: "Men Fader, jeg passerde jo lille Fanny, og da var jeg dog saa meget yngre, og hun var ing, og Denny er sind og stærk, og han holder allerede saa meget af mig."

Sandy purede bestandig mere og mere raadvild Haaret bort fra sin Bande. Ganske vist funder der være noget, der tætte for at beholde Drengen. Der var nu for det første Sæstab for Maida, som han dog ikke holdt af at tanke paa gif saa alene, naar han var borte, og saa for Fremtiden, naar Drengen ville seje op og blev stor og kraftig, som han tænkede til, kunde han tage ham med paa sine Fjælter, og maafe overlade ham det hele, naar han selv blev for gammel.

"O ved ikke noget om, hvad Folk han er komme af?" sagde han endnu mere.

"Iffo noget videre," svarede Manden. "Moderen talte godt for sig og havde vist sendt bedre Dage, og Drengen, synes jeg, har et godt Ansigt."

"Det er rent Lotteri," sagde Skotten.

"Vi har haft forældreløse Børn, vi har haft Være af, og saa har vi haft andre, der har været nogle stemme fyre. Det er som at løbe i Sællen."

"Fader," hvistede Maida, der i stede Spænding lignede til Samtalen, "han kom i Midtdags og træstede mig, netop da jeg græd over lille Fanny; jeg var saa ensom, Fader."

Nu tog Rojs med en bestemt Minne sin Hæf af og lagde den paa Bordet. "Lad Barnet blive her, jeg beholder ham."

Mændene blev imidlertid hos Sandy, som med gammeldags Gæstfrihed bad dem spise til Aften hos sig; men endnu før de var gæst, listede Maida sig ind og lagde sig til at sove ved Siden af sin lille Dreng. "Han skal ikke syde bort fra mig som lille Fanny," sagde hun i sin Henrykelse over ham, "for han har de storteste øer, og jeg har ikke seet dem endnu."

En Times Tid efter stod de tre Mænd og saa paa de to Børn, den lille Fjælster fuldstændig den gode Fjælster, der ikke i mindste Maade havde rede paa Tingene. Han gif tilbage til Køfenet, bad de to Mænd sætte sig ned, gjorde et forunderligt Indtryk paa dem.

"Bed De hvad," sagde Maclenzie til sidst og tog Sandyhs Haand, "der er en Gud over os, og jeg troer ikke, det vil gøre Dem ilde, for hvad De har gjort i Aften."

(Fortsettes.)

Peder Christian Trandberg.

Gi Fortog paa et libet Leonedsomtrids.
Af Chr. Falset.
(Fortsat.)

Saa kom Brudet mellem Trandberg og Mællerianerne, og disse færdmøte saa med deres sædværdige Kropstighed Trandberg, saa vel som alle andre. Mæller har dog maatte opleve den samme Slæbning af en Del af sit eget Parti, og han blev forsonet med Trandberg for dennes Døb. Dette Brud og den deraf følgende Kamp varede fra 1865-67; og Resultatet blev, at omment af Trandbergs Tilhængere faldt fra ham. Saa blev de folkekirkelige Bals for Mællerianernes Missionsforening — og denne udsendte ham saa som Rejsprest. Dette varede til 1881. Et Aars Tid var han saa anstaaet som Indre Missionsselskab.

Trandberg mente at have naaet sit Maal, at have saet oprettet en hellig Menighed bestaaende af Mællerianer, som saavidt han og hans ligesindede funderede, varer Mællerianer. Den har vist siden oplost sig. Saavidt mig befondt oprettede han en to a tre lignende Menigheder herobre, men de staar, i hvilket Fald de to, i vort Samfund.

Fra 1872 til 77 stod Trandberg som Valg- eller Fjælighedspræst paa Bornholm i Forbindelse med Folkekirken. Saa dannede hans Venner med ham "Evangelisk Missionsforening i den danske Folkekirke" — ikke at forvele med Mællerianernes Missionsforening — og denne udsendte ham saa som Rejsprest. Dette varede til 1881. Et Aars Tid var han saa anstaaet som Indre Missionsselskab.

Da var bleven Bals for Trandberg i Folkekirken, saa at han kunde staaer med sine ejendommelige Menigheder, saa traadte han og hans Menighed derind igen; dette stete i 1872. Ifølge blot med Mællerianerne, der var bleven ham saa ved 1872 til 1892.

Der var blive udgivet af "Aars Tid" i 1860 udgav han "Afslæbningen i Tjele og Binge Menigheder." I 1863 "Et Forvar og en Præst" og i 1866 "Aaben og Sendebud" i 1866. Et af de senere var et af de bedste af Folkekirken — ikke at forvele med Mællerianernes Missionsforening — og denne udsendte ham saa som Rejsprest. Dette varede til 1881. Et Aars Tid var han saa anstaaet som Indre Missionsselskab.

Under sin Tid ved Folkekirken, som Rejsprest der hjemme i Danmark og maatte

tidligere, samt her over i Amerika, udbrænde Trandberg tilhængere Anstueler. Saaledes som Gudbergsnes paa Luthers Tid, gaa de dog vistlig ud paa det somme, nemlig at der for Verdens Ende skal komme en Tidsperiode, i hvilken de troende skal have den sterkeste Magt i Verden.

I Chicago mødte Trandberg forstellig Modtagelse, efterom han kom frem; bedst modtoges han af de forstellige nord-lutheriske Samfund, foligg i Folkekirken.

Denne vist komme i Folkekirken, som bestyrelse af Folkekirken, hvilket er en af de højeste bestyrelser i Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for, regnes hans

bestyrelse af Folkekirken, som bestyrelse af Folkekirken.

Denne vist komme i Folkekirken, som bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det med at lade Trandberg

foret i det, der er at være tafnemmelig for,

regnes hans bestyrelse af Folkekirken.

Hvor erlig nu Congregationalisterne

har med det